

Finantsministeren: Det kan vistnok ikke anses for at være tjenligt, enten for denne Sags Fremme eller for den hele Tilstands endelige Afgjørelse, at Spørgsmaalet om Eerligt og Fælles, om Rigsdag og Rigsraad ved enhver Leilighed drages ind i Forhandlingerne. Jeg tillader mig imidlertid at troe, at Hensigten med det stillede Endringsforslag for en ikke ringe Deel gaaer ud paa at ville have en Prioritetsret for Rigsdagen eller foranledige en saadan Afgjørelse, som ikke stemmer med Regjeringens Anskuelse. Finantsministeren trøer at have havt tilstrækkelig Hjemmel til at give Forslut paa den forventede Krigsfladeserstatning til de Communer og større Districter i Sylland, hvis Trang sikkert ikke af Noget vil kunne benægtes at være tilstede, og dette Forslut, der er blevet tilstaaet som Laan af Statskassen, hvilket maa forrentes, indtil Erstatningsloven, der vil blive forelagt den competent lovgivende Forsamling, saasnart de nødvendige Oplysninger ere tilbragte, er bleven vedtagen, beløber sig til mellem 6 og 700,000 Rd. Finantsministeren veed, at han har et Ansvar at bære for at have indvilget i disse Forslut, og skal ikke noget Dieblit vige tilbage for dets Udførelse, men man har troet, at det under Forhandlingen om de overordentlige Midler, som bleve indbrømmede Finantsbestyrelsen for at imødekomme Krigsfordringerne, blev tydelig nok udtalt, uden at møde nogensomhelst Indsigelse hverken i den ene eller den anden Afdeling af Rigsraadet, at man, ved at forlange disse overordentlige Midler ogsaa havde for Die at kunne imødekomme Syllands retmæssige Krav paa saasnart som muligt at erholde ubredet Understøttelse og Forslut paa Krigsfladeserstatning. Det er i Henshold til, hvad der dengang blev udviklet, og som saa langtfra blev modsagt fra nogen Side, at det tværtimod syntes at vinde almindelig Anklang, at jeg har troet saameget mere at burde handle, som jeg har handlet. Jeg troer ikke, at det klarer Sagen, om man nu ved denne Tillægsbevilling bevilger Finantsministeren et halvt Hundrede Tusinde Rigsdaler, en Sum, der staaer i et saa uineftalbende Misforhold til, hvad Enhver maa sige sig selv, at der vil blive forlangt som Forslut, at jeg virkelig maa antage, at den Hensigt,

som jeg før antyde, har været langt mere fremherstende hos Forslagsstillerne end den Bestræbelse at komme Sylland imøde. Følgen af dette Endringsforslag vil, naar Thinget skulde gaae ind derpaa, blive den, at Enkelte — det være sig Private eller Communer — ville troe ved denne Bevilling at have faaet et yderligere Krav paa Understøttelse, og at Finantsministeriet, som ikke kan modtage en saadan Bemyndigelse for at tilfredsstille, hvad der maatte blive krævet, maa lade Mange gaae utilfreds stillede tilbage. Det vil altsaa opvække megen Misforpielse, megen skuffet Forventning, medens man har fastsat Regler for Tilstaaelsen af de Forslut, der hidtil ere ubredede, som jeg troer, have været saavel til Communerne — Amtsgommunerne og Kjøbstadcommunerne — sande Lary som til Statskassens Sikkerhed. Jeg skal derfor paa det Bestemteste tilraade Thinget ikke at vedtage et Endringsforslag, hvis Nytte jeg paa ingen Maade kan indsee, men som kun kan bidrage til at fastholde den Tanke, at den Bane, man undertiden søger at komme ind paa ved at vedtage Forhøielse til Finantsloven, er en meget uheldig Bane.

Schærning: Jeg kan ikke see, at den ærede Minister kan mene, at dette skulde være en Forhøielse, siden han nylig har sagt, at Summen var meget for lav. Der er ikke her forhøiet Noget, men gennem en lav Sum forudsæt Rimeligheden af, at Kongerigets Finantsminister vilde komme her og spørge os, om vi vare tilfredse med, at han havde givet et saadant Forslut. Jeg veed ikke ret, om det var Kongerigets Finantsminister, jeg her havde den Ære at høre, eller om det var Rigsraadets eller Kongerigets og Slesvigs Fællesanliggendes Finantsminister, jeg havde den Ære at høre. Det er en meget vigtig Sag for Rigsdagen, at det bliver klart, at det, om ogsaa den ærede Minister paa et andet Sted har søgt Afkomst til at faae Midler til at kunne dække disse Udgifter, dog egentlig er gennem Rigsdagen, at deres endelige Bevilling og denne hele Sags endelige Afgjørelse maa komme. Den ærede Minister havde ikke havt nødig paa Kongerigets Vegne at gjøre en eneste Bestræbelse i saa Henseende, eftersom Kongeriget